

2. neděle v mezidobí B – promluva pro děti

J 1,35–42

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ – to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ – to přeloženo znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas,“ to je v překladu Petr (Skála).

Bůh je všude kolem nás, ale zároveň zůstává skrytý v obyčejných věcech, v přírodě nebo ve druhých lidech. Je dobré se nepřestávat ptát a hledat, kde bydlí Bůh, protože právě toto hledání je nesmírným bohatstvím života.

Návrh promluvy:

Privítáme se a řekneme dětem, že jsme rádi, že sem přišly, každé ze svého domova. Pak se děti zeptáme odkud přišly a jestli vědí, kde bydlí.

Děti necháme odpovídat. V odpovědích může zaznít název města nebo vesnice, název ulice a číslo domu. Můžeme přidat také „svůj příběh“ o tom, kde bydlíme, jaká je adresa fary, příp. kde jsme bydleli předtím.

Doma jsme... zopakujeme, co děti řekly, příp. doplníme, že bydlíme také tam, kde máme svou postel, věci, hračky, u maminky a tatínka, tam, kde nás mají rádi.

Je dobře, že každý máme místo, kde bydlíme, a protože má svou adresu – název ulice, číslo a na zvonku máme napsané jméno, dá se to místo snadno najít, kdybychom se ztratili, nebo kdyby nás někdo hledal.

Např. Kdybychom chtěli vědět, kde bydlí Honza, šli bychom... doplníme. Kdybychom chtěli vědět, kde bydlí Hanka, šli bychom... Opakujeme místa, kde děti bydlí. Kdybyste chtěli navštívit mě,

bydlím na faře... doplníme svou adresu.

Když víme, kde bydlíme, tak se neztratíme, a když někoho hledáme, tak podle adresy snadno

poznáme, kde bydlí. Co byste děti odpověděly, kdybych se vás zeptal: Kde bydlí Ježíš?

Děti necháme odpovídat, např. v nebi, v kostele, mezi lidmi, ve svatostánku apod.

V dnešním evangeliu se apoštolové také ptají Ježíše, kde bydlí. Možná čekali, že jim taky řekne nějakou adresu, ale on jim odpověděl: „Pojďte a uvidíte!“ Ježíš nám přišel ukázat, jaký je Bůh, a není jednoduché pojmenovat, kde bydlí Bůh, protože Bůh je všude, ale zároveň je skrytý. Bývá skrytý v obyčejných věcech, v druhých lidech, v přírodě nebo v obyčejném slovu, které poradí, pochopí nebo utěší. Kdo chce najít, kde bydlí Bůh, musí se vydat jej hledat, musí jít a pak uvidí – možná jej na chvíli zahlédne. Kde tedy Bůh bydlí? Není na jednom místě

s jednou adresou, ale je všude. Je však dobře ukrytý a je krásné jít a objevovat jej každý svým jedinečným způsobem. Někdo jako Honza, někdo jako Hanka, někdo jako Šimon Petr – Skála. Přeji nám všem dostatek síly, odvahy a odhodlání k tomuto hledání ve chvílích, kdy máme radost, i ve chvílích, kdy nám vše připadá marné, protože hledat Boha – ptát se po Bohu – umí jenom lidé a je to naše nesmírné bohatství života.

Svou představu o tom, kde v souvislosti s tímto evangeliem „bydlí Ježíš“, mohou děti nakreslit na úvodní stránky DUHY č. 9.